

NIJWJAARSPIAKKEZEREI

door Leon INGHELBRECHT, zeeloods

SALDO (1)

't Is weer eens tijd om het boekjaar af te sluiten, beste tijdgenoten, 't is weer eens 't moment om het bilan te maken. 't Jaar loopt immers weer op haar laatste pootjes. We hopen van ganser harte dat het voor u best goed gaat en dat het saldo batig zal zijn, maar sta ons toe daaraan te twijfelen. Ge zijt toch ook allemaal gemoeid met de zeevisserij? En zo te zien, in het Beste Visserijblad, staan de zeilen niet helemaal bol. Er is danig veel gebeurd tijdens dit vissejaar, dat we ons niet hebben moeten vervelen. Maar 't verrassende is toch ook weeral dat we 365 dagen ouder zijn. We razen doorheen de tijd. We razen doorheen de ruimte met ons allen gezeten op die ene bol. Met grote en bekwame spoed volgen de nachten op de dagen, zonder ook maar de minste aarzeling. De storm volgt op het mooi weer; de terugreis volgt op de heenreis. Het evenwicht wordt steeds maar hersteld. Het ene kan zonder het andere niet. Daarbuiten is alleen maar de dood..... En we hebben tussendoor deze diepzinnige beschouwingen de man daar tegenover nog maar eens goed bekeken, op zoek naar een batig saldo. Treurig, treurig effenaf, dat beeld tegenover ons. Een weinig stichtend schouwspel. De groeven hebben zich nog maar eens wat dieper uitgehold. Onze domme, platte kijkertjes hebben zich nog maar wat dieper in hun rimpelenbos teruggetrokken, alsof ze bang waren allemaal die ellende nog langer te moeten aanschouwen. In een wanhopig levens-élan, hebben we gepoogd, een kwestie van evenwicht, door onze gezichtsbergroeiing het tekort van ons glooiende schedeldak aan te vullen. Helaas, een weinig boeiende gebeurtenis. De gele wachters in onze ingevallen mond zijn stille symbolen van betere tijden. De lange, slungelige armen langs de magere ingevallen borstkas, getuigen van weinig olympisch vertoon. Maar we zijn klaar, moedig, voor een volgende termijn, met de moed van de wanhoop. En dit blijkt wel nodig als we even nagaan welke boeken we allemaal niet gelezen hebben in het afgelopen jaar, hoe weinig vergaderingen we hebben bijgewoond, hoe weinig we (weeral) gedaan hebben voor onze minderontwikkelde broeders, hoe weinig lichaams-oefeningen we gedaan hebben met het oog op onze kroonslagader. Een lamentabel bilan, dat wel.

SALDO (2)

Neen, we moeten ons absoluut eens herpakken en we beloven plechtig het beter te zullen doen in de volgende termijn. Eigenlijk zouden we dit eenvoudig al moeten uit dankbaarheid. Want we zijn nog bij de joelende, opstappende bende. We trekken mee naar de eindstreep van 1975. We nemen de nieuwe start voor de volgende etappe. Wat hebben we weeral niet achter ons gelaten, een boel man, een boel. En al diegenen die er niet meer bij zijn, Berten, den eletrieker, Fluutte, Tchiepetchauw, de Scherpen, hebben we onder de weg achtergelaten. Maar ja, den electrieker en Berten waren allange ziek en 't was beter dat ze dood zijn..... 't Waren allemaal brave jongens. Ze hebben den hemel verdiend. Ze hebben steeds goed hulder wacht gelopen, trouw het logboek ingevuld, nieuwe olie in 't machien gedaan, de vis gegut gelijk het zijn moest. Als ze binnen waren, hebben ze altijd de brave kindertjes geholpen bij het huiswerk, naar 't maritiem geweest en kommisjes gedaan voor maa, naar de mijn geweest en soms eens een punt gaan drinken. Maar nu is hulder vakantie uit. Tchiepetchauw en de Scherpen hebben nog elk een paar maanden van hulder pensioen geproefteerd maar z'hadden toch ook zoveel fleurecien, 't was ook geen werk.....

Met tante Mille van de Cirkelstrate hebben we verleden jaar nog nieuwjaar gevierd. Ze was een beetje verslechterd op heur ogen maar anders was ze nog stief goed. We hebben tegare nog een wup gedaan in « 't lichtschip ». Ze was nog goed te pote, 't mens. Nog vele jaren, Mille, je ziet er nog stief goed uit en zo goed da je gie nog kunt dansen voor joen ouderdom, nog vele jaren, Mille, je verjoengt gie nog. Wabliefje, zei ze, en we riepen haar nog eens hard in het oor « gelukkig nieuwejaar, Tantetje ».

Nu is ze allange bij den Here.

Een voorspoedig jaar en dat het beter moge zijn dan verleden jaar.

VISSERIJBLAD (1)

Uitgebreid hebben we geschreven en gelezen in het Beste Visserijblad over de laagten en de hoogten van het bedrijf en eens waren we erg geschrokken toen we daarin het voorstel lazen dat de ministers en al diegenen die zodanig begaan zijn met ons bedrijf, ook lid zouden worden van de vissersbond. We vonden dit danig oorspronkelijk en met spanning hebben we het jaar uitgekeken. Maar helaas, wie dacht dat het engagement zover ging, moet maar eens met de beide poten wijd open op het dek gaan staan.

We hebben ook wel even opgekeken naar die vraag, in koeien van letters, of de onderzoeksraad voor de scheepvaart nog wel zin heeft. Een heel stoute vraag en we vermoeden dat die eerbiedwaardige raad wel even zal hebben geduizeld bij zoveel « frankigheid ».

Tijdens het voorbije jaar werd ook in Frankrijk hard gestreefd naar de vorming van een enkele « Nationale Groepering van Produktie » maar daar is het individualisme al niet veel beter dan bij ons. Maar toch werden aldaar 59 nieuwe vissersvaartuigen in de vaart gebracht. Met het recht van de zee ging het ook al niet danig goed. Zo te zien ontzettend veel vergaderingen en ontvangsten. Maar ieder natie doet, met de leugenachtige glimlach van de diplomatie, toch wat ze wil. Maar toch moeten we voortpraten en alle absolutisme is uit den boze. Monsieur, oui Monsieur, a demain, Monsieur. Morgen 12 mijlen, overmorgen honderd mijlen en volgend jaar 200 mijlen. En toch lijkt het wel eens nodig. Kijk maar eens met allemaal die schraapzucht en dat winstbejag helpen we ons zelve maar steeds dieper in de put. Steeds maar vissen, steeds maar korren, zoveel ge maar kunt, zoveel vis als ge maar kunt aan de wal brengen..... en meteen weten we niet meer waar we ze allemaal moeten steken. Alle diepvriezers zitten vol. Overal, in de rijke landen natuurlijk, zitten de kasten vol. Natuurlijk daar krijg je op lange of op korte termijn goed geld voor. En het zouten en drogen is echt niet de moeite waard. Welke prijs krijg je in 's hemelsnaam nog van mensen die nu nog gezouten vis moeten eten? Als je zoutevis eet, ben je arm en heb je geen geld, dus aan mensen die zoutevis eten en geen geld hebben verkopen we geen vis! 't Een brengt 't andere mee. Het fameuze evenwicht! In Frankrijk werd in de loop van 't jaar nog maar eens een « Komitee Voor de Problemen van de Zee » opgericht. Onze beste wensen vergezellen dit komitee met de hoop dat het niet verzinkt in een zee van komitees.

En toch hebben we weeral gezien dat in de grote zeevarende naties het onderricht en de opleiding ter zeevisserij druk voortgaan, aangepast wordt en voornamelijk gemoderniseerd. Wat maakt een volk sea-minded, overseas minded? Dit is tenslotte het basiselement dat al uitmaken, wie en welk land de wereldvisserijmarkt gaat beheersen. Straks eten we nog alleen vis die ingevoerd is. De strijd om de zeevisserijmacht is een boeiend kijkspel. Ons beleid denkt nog niet aan het bestaan van een visserijbedrijf. Hoe zou ze dan ook denken aan de medespelen?

De minister vond zelfs enkele maanden geleden dat de visserij geen mazoetvergoeding nodig had?

Dat onze vijftige moderne treilers het nog heel goed kunnen doen in de huidige wereldkonkurrentie hebben we bewezen, gezien door de O.288 die voor het jaar 1974 een totale opbrengst telde van 26 miljoen fr. Maar het zeevisserijbedrijf heeft in het laatste jaar zonder dubbelzinnigheid bewezen een skabreus bedrijf te zijn, waarin een grote rederij een zware klap wel kan compenseren maar een familiebedrijf in de huidige omstandigheden kopje onder gaat. En op zee slaapt de duivel nooit. Dit keer lag hij met zijn bokkepoten op de loer in de vorm van Jupiter, de duivel van het licht. Hij zorgde er voor dat de matroos van wacht het licht van Torness voor dit van Stroma hield en deze verkeerde koers moest zonder twiifel naar de rampzalige rotsen van Berry Head voeren. Zeg nooit dat het je niet kan overkomen. Op zee slaapt de duivel nooit.

En meteen kom je dan te staan tegenover de beperkingen van de kleine, moedige reder die het aangedurfd heeft, nog geïnspireerd door het zoete bloed van de voorvaderen, in deze moeilijke tijden de grote vlakke te gaan bevissen. Hem blijft geen keuze meer over. De zee heeft

(Vervolg bladzijde 48)

hem overwonnen. Anderzijds staat de kleine reder ook helemaal alleen met de elementen, alle elementen dan, economische, technische, financiële, sociale en noem maar op. De overheid, de regering, heeft geen belangstelling voor dit harde beroep. Het heeft te weinig politieke mogelijkheden want, je mag gerust zijn, er is geld genoeg voor allerlei nutteloze en buitensporige uitgaven. Kijk maar eens, om maar iets te noemen, naar de 600 miljoen van Zeebrugge, schadevergoeding alleen voor de nieuwe sluis.....!

Met de garnalen hebben we weeral rare toeren meegemaakt in 't afgelopen jaar; Geen kop geen staart te vangen. En de kruwers en de bootjessjouwers sloeg de angst al om het zoute hart. Een ongeluk komt immers zelden alleen, zou de garnaal nu ook verdwenen zijn? Wat blijft er dan nog over? Maar, de levende zee, de onuitputtelijke zee, heeft opnieuw voor de verrassing gezorgd. De zee is niet logisch, of leidt ons «logisch» denken naar het verkeerde! We hebben enige maanden later nog nooit van ons leven zoveel grote en lekkere garnaal gezien. Het verschijnsel doet ons even denken aan de levensgeschiedenis van de termiet die tijdens de «vol nuptial» de vleugels breekt en tengronde valt. Het beest kronkelt zich in doodstrijd in de grond en ieder logisch denkende mens zou zonder aarzelen zeggen: het is met de termiet gedaan! Niks van. Normaal gezien moet het al doodgaan van de honger maar ziet, het legt twee eieren en de termiet eet van deze eieren er een op en legt de volgende dag opnieuw twee eieren en voedt zich opnieuw met een eitje en zo gaat het door tot de eieren gaan uitbroeden en er termietjes genoeg geboren zijn, die de moeder dan op koninklijke wijze zullen komen voeden! Zeg me, wat gebeurt er dan allemaal in de ondoordringelijke diepten van de oceanen? En wie geeft ons de verklaring van de vulkanische garnalen-uitbarsting?

De zandwinning uit zee nam tijdens het verlopen jaar steeds verder uitbreiding. Zouden visserijmiddelen erin geslaagd zijn de sluimerende aandacht van ministers in rok en colbert te trekken op het gevaar van deze gulzigheid voor de zuidelijke Noordzee? Deze zee is een kindertuin, een pouponnière van de oceaan. Wat daar allemaal groeit en bloeit is miraculeus. Men vermoordt toch geen kindertuin?

Met de jaren zien we ook het aantal kamikazen, kandidaat zelfmoordenaars, toenemen op de vlakke voor ons. Zowel 's winters als 's zomers ziet men nu allerlei schuiten, wrakken, badkuipen en vloten naar zee gaan met aan boord een reeks onbevoegde, onervaren naievelingen. Mist of storm 't kan allemaal hun koude kleren niet raken. Ze stoeien en spelevaren dat het een pret is. Wat een drama's er daarbij al gebeurd zijn, schijnt geen van hen te weten of te beseffen. Ieder eerlijk zeeman is steeds kontent veilig aan de wal te komen en dankt daarvoor steeds de Heer! Een «jachtman» betaalt om onveilig naar zee te gaan. Blijkbaar hebben ze geen besef van de woorden van Gonzales in «The Tempest» van Shakespeare: «I give you 1000 furlongs of sea, For one acre of barren land!»

En de koppigheid waarmee de wouldbe zeelui te werk gaan op hun drijvende wrakken kenmerkt binst het jaar ook de IJslandse krampachtigheid ten aanzien van de limieten. Hun vasthoudendheid kan tot nadenken stemmen en tot diep praktiseren. Het belang van een groot deel van de Europese visserij is er rechtstreeks mee gemoeid. Eigenbelang is onweerlegbaar. Willekeur is er ongetwijfeld. Het lag al heel lang in de bedoeling van de IJslanders zich te voorzien van de nodige wapenening, diplomatieke en andere, om de eigen maatregelen kost wat kost te doen eerbiedigen. De nuchtere koele noordelijke geest heeft het gewoon gewonnen van de nutteloze poppekasten en praatbarakken die internationale organisaties zijn.

Moest men inderdaad moeten wachten op de besluiten van de patisseries die de grote organisaties zijn, dan zou men al gauw tot de vaststelling komen, dat er helemaal geen vis meer te vangen is rond IJsland. Met het tempo waaraan nu gevist wordt in deze wateren, mogen we ons op korte tijd aan overbevissing verwachten. Zodoende is de unilaterale maatregel van de IJslanders wel te aanvaarden en te begrijpen. Vergeten we niet dat nagenoeg alle ons omringende visgronden naar de haaien zijn en dat alle vloten zich nu concentreren op de vernietiging van de gronden rond IJsland, de enige plaatsen waar nog winstgevend kan worden gekord. Dat er bovendien nog maar wordt gekord op heel lekkere vis om er gewoon vismeel voor de varkens en voor de landbouw van te maken, laten we nog buiten beschouwing. En in deze optiek valt de maatregel van IJsland toe te juichen.

Nederland zwom dit jaar in de haring en de IJmuidervisiers mochten een warm applaus in ontvangst nemen in het congresgebouw van Den Haag voor de manier waarop ze hun vis verzorgen. Een ervaren schipper won zo maar eventjes voor de vijfde keer de zilveren beker. Aan de Vlaamse vissers werd een bijzondere toelage verstrekt voor de aanschaf van moderniseringsapparatuur. Maar, we mogen nu ook weeral niet geloven dat het in Nederlands visserijwezen allemaal koek en ei is. Kijk maar eens even naar die Urkers die naar Canada uitwijken. Dat doen ze ook zo maar niet voor de leute en de lol.

Nog even terugkomende op de zandwinning in de zuidelijke Noordzee. Er werd vastgesteld uit aangepaste onderzoeken, dat de biologische evolutie van bepaalde stocks niet in de gunstige zin verloopt. Globaal gezien speelt de jaarlijkse rol van het visbroed en de internationale visserij inspanning bij deze evolutie een rol. Hoe zal men kunnen bepalen welke rol de zandwinning daarin speelt?

En de vissers van de andere kant, uit de Seinebaai? Ze weigerden te Honfleur aan de zeevisserijfeesten deel te nemen uit protest tegen de doorgaande vervuiling. Vele soorten zijn al verdwenen en het gaat slecht

met de bestaande overschotten. Amateurs zijn er genoeg omdat allemaal te bestuderen, maar men ziet geen resultaten komen. Er verandert helemaal niks. En om verder nog over de polutie te klappen. Er werd ook zieke vis gevangen en meteen werd deze in het laboratorium onderzocht. De diagnose was onverbiddelijk: tengevolge van een plaatselijk hoge zuurgraad vlak boven de bodem, werd de vis aangetast. Lozing van zwavelzuur is hiervan de oorzaak.

Ook nog in het afgelopen jaar besloot onze ministerraad ook de tussenkomst voor de brandstof tot 0,50 fr. te brengen voor de zeevisserij en we lezen ook de luide juichkreet van ons eigen Beste Visserijblad: leve de vrijheid roept het blad triomfantelijk. Bezadigd als we zijn, hebben we even verwonderd opgekeken. Wat doe je nu in 's hemelsnaam met vrijheid aan boord van een rollend en stampend schip tussen verschanzingen en schotten? Maar vermoedelijk viseert ze daarbij de betrekkingen tussen schepen en havens. Er waren tamelijk veel IJslanders en Britten op onze vismarkt van 't jaar. Terug brachten ze tering en nering in de streek. Maar de Denen blijven de beste visvaarders van de gemeenschappelijke markt. Zij kwamen ook wel eens langs hier gezeild, maar laveerden liever naar IJmuiden, wat ook een heel stuk dichterbij huis is.

Gedurende het afgelopen jaar is Canada tot de vaststelling gekomen dat dringend maatregelen moeten worden getroffen tegen overbevissing door Spaanse Sovjetschepen. Deze middelen zouden dan niets anders zijn, dan de uitbreiding der visserijgrenzen. Ierland is volop in haar visserijontwikkeling en Schotland schijnt duidelijk over haar hoogtepunt heen. De (ingebeelde) strijd tussen de beide landen voor wat de vis aangaat, zou wel eens erg kunnen beïnvloed worden ten nadele van het vissend Schotland, door de olieboem. Vaartuigen en bemanningen vinden in deze nieuwe arbeidssector, off-shore bedrijvigheden genoemd, wel een en ander te doen. Het nieuwe soort werk schijnt meer welstand te zullen brengen zonder het zware en ondankbare labéur aan boord van de treilers, dat niet altijd de menselijke en financiële waardering kent die het verdient. Maar het blijft toch een hele stap om van de zeevisserij naar de olie te gaan werken. Velen zullen zich niet geroepen voelen. Het zijn ook twee danige uitersten visserij en olie!

In dit jaar 1975 beleefden we ook de mislukking van de Witte zee vangsten. Ook daar schijnt er wel een en ander veranderd te zijn sedert onze stoomtreilers lang voor de tweede oorlog naar de Witte Zee trokken en toch met goede vangsten terugkwamen. Dit schijnt nu wel niet meer mogelijk. Is de markt kieskeuriger geworden? Liggen de kosten te hoog? Is de kwaliteit van de vangsten aldaar veranderd? Er is heel wat meer dan dat veranderd in het bedrijf sedert we gekende figuren waren in de noordelijke ijswateren.

1975 wordt ook nog bestempeld door de beperkingen van de vangsten in de Noordzee. Dit kan natuurlijk voor velen heel nadelig zijn o.a. ook voor de Deense vismeelfabrieken. We weten immers wel dat de Denen de grootste visvaarders zijn. Voor de Denen is het veelal al belangrijker geworden dan de vis. De overbevissing van haring en schelvis is zo erg geweest, dat iedereen er nu de gevolgen moet van dragen.

Weigering van de Fransen deel te nemen aan visserijfeesten maar ook zwarte vlaggen in de vissersjachthaven van Zeebrugge, waar de visserij helemaal als onderdog beschouwd wordt. Maar vermoedelijk wenst de stad Brugge een gelukkig nieuwtje aan haar vissers met de belofte de dingen goed te maken in 1976.

De aanwezigheid van de Hollanders op onze kust binnen de 3 mijlen gaf aanleiding tot een terechtwijzing aan de stropers. Wellicht gaan ze er nu beginnen aan denken, dat ze niks verloren hebben met hun schepen van 300 P.K. of groter dan 50 ton, binnen de vlaamse 12 mijlen.

Voor 1976 moesten we maar eens wensen dat de statistieken van de visserijvloot opgenomen in de E.E.G. boeken voor wat ons land aangaat, een beetje juist zullen worden weergegeven. Wie spreekt er nu nog van de «Narwal»? Dat verdriet! Van Narwals, spaar ons. En wat schepen hebben we allemaal verloren dit jaar! Een zwart jaar, om zo rap mogelijk te vergeten. Maar nooit meer zullen zij kunnen vergeten diegenen, die er met hart en met ziel bij betrokken zijn. Een rampjaar. Maar eigenlijk wel beschouwd, verschillen de jaren van de zeevisserij wel van mekaar wat dat aangaat? De duivel slaapt er nooit!

Even te onthouden dat in 't afgelopen jaar de Nederlandse regering besloot te slopen en te verkopen en stilligpremies uit te keren, dat verschillende Belgische vissers naar Denemarken gingen verkopen en dat er bij ons veel opvallende schepen waren. We zagen weeral veel cijfers en studies over de crisis in de zeevisserij, maar steeds zoeken we tevergeefs naar de oplossing. Moeilijk, dat wel, maar hier en daar ook veel geblaas en weinig wol. En dat er 80 miljoen werd toegekend aan de glastuinders voor stookolie en propaan en dat ons bedrijf zoveel als niks kreeg. Alleen maar weeral een nieuwe demonstratie van de stiefmoederlijkheid waarmee we behandeld worden?

Er ging verleden jaar veel te veel goede vis naar de vismeelfabrieken. Ze moest een beter bestemming kunnen krijgen. Er werd aangehouden dat staande warnetten belovend kunnen zijn voor de toekomst. Een techniek evenwel waarmee onze mensen heel weinig vertrouwd zijn. Men beoefende dit nog wel op onze kust in de tijd maar met het verdwijnen van de oudere generaties verdween ook deze techniek. Wellicht grijpen we wel terug naar de eens waardeloze dingen van onze voorouders. Zou het dan toch waar zijn dat de geschiedenis zich herhaalt?

We hebben nog gezien dat Minister Lavens aanwezig was bij de doop van het motorschip «Shannon» en dat 50 miljoen frank minder werd geboekt na 9 maanden in de Oostendse vissershaven. Dat het zeemanshuis Godtschalck een dubbel jubileum vierde en dat de Russen de

(Vervolg van bladzijde 48)

Zeemanstehuizen in de vreemde op de black list zetten en dat de zeemannen sedert lang geemancipeerd zijn!

Het vislosserspersoneel ging nogal eens arrogant tewerk in onze goede haven en sluit hier mee aan, bij de algemene tendens van het lais-ser-aller in het oude Europa. Waar gaat het naartoe. De mensen willen veel geld verdienen, maar ze willen niet meer werken! Och ja, het is ook weeral waar dat de mens niet op de wereld gekomen is om te werken maar dat nu moet doen uit noodzaak. Iemand die dus niet graag werkt, moet zich daaromtrent geen zorgen maken. Het hoort bij onze natuur. Wij-zelf hebben allang een broertje dood aan werken. En dat de rederscentrale een belangrijk proces verloor hebben we ook meegemaakt. Het eksperiment van de Urkers was boeiend en belangwekkend. Reuze zeg! 't Was allemaal goed dat dat de klokke sloeg. Maar, ze zijn toch teruggekomen naar 't oude Europa. 't Zou allemaal heel goed zijn in Canada..... met de vis-serij..... als de vis niet zo goedkoop betaald werd! Maar, is dat precies niet het geval bij ons? Moest men daarom naar Canada trekken om dat te leren? We hebben verder dit jaar ook nog vernomen dank zij ons eigen en Beste Visserijblad dat er nog miljoenen nutteloos in de banken liggen en dat het geld alleen maar dient om ambtenaren te betalen, dat er forel-en gekweekt worden in Bretagne en dat in Lavandou, ge weet wel daar in het zuiden van Frankrijk, miljoenen garnalen gedood zijn door bezoede-ling. En verder nog dat de zerechtconferentie te Geneve maar geringe vooruitgang boekt, dat er maar teleurstellende resultaten uit de bus komen. We moeten ons van daaruit niet aan wonderen verwachten. Het wantrou-wen waart er rond.

En dat was een greep uit ons laatste visserijjaar. Een greep in de tottebak. Hetgeen we er uit gehaald hebben, is nu ook weeral niet om mee op te lopen. Niet dat we van nature uit pessimist zijn. We kunnen er ook niet aan doen, dat we zo weinig hoopgevends uit de bak konden halen.

We hebben getrokken doorheen het jaar, zonder wekkers aan 't loodzeil van onze korre? En ge ziet zelf wat er allemaal uit de kuil komt. We waren eigenlijk al een beetje bang om de pooklijn los te trekken,

maar als ge nu ziet wat er allemaal uit de kuil gevallen is, dan moet ge toch toegeven dat het maar een heerlijk trekje is geweest. We gaan het liefst allemaal maar overboord gooien tegare met de gallen en de striemers om het zo rap mogelijk te vergeten. Maar we moeten voortvissen. We kunnen niet anders. Misschien zal de vangst in 't nieuwe jaar beter zijn. Hoop doet leven. Hoop is het brood der ellendigen.....

En wij zitten ook in deze eindeloze stroom van vele zwarte en min-der zwarte happenings. Steeds maar gaat het door. We gaan naar zee en we komen terug. We vissen eens goed en eens minder goed. 't Is somtijds wel eens een elebutje maar 't is toch meestal butts en poers. Maar we doen voort. Als we thuis zijn eten we 's morgens ons boterhammetje met maa en de spruiten. 't Gebeurt al wel eens, dat we met hen tot aan de school gaan, waar die lieve juffra altijd maar aan de deur staat. We omhelzen moeders' schoonste en we gaan varen om de zure bete broods. Portugal davert op haar grondvesten; de fusies van de gemeenten zijn goedge-keurd; Franco is dood; de kamer stemt; Geneve vergadert, Ford gaat op reis. Maar wij gaan gewoon naar zee en steeds doen we ons best om terug te keren. We houden onze ruggegraat recht en kijken steeds met op-geheven hoofd voor ons uit, met vranke blik uit onze (snel achteruitgaan-de) platte oogjes. We proberen onszelven niet te verliezen tussen al deze boeiende en minder aantrekkelijke gebeurtenissen.

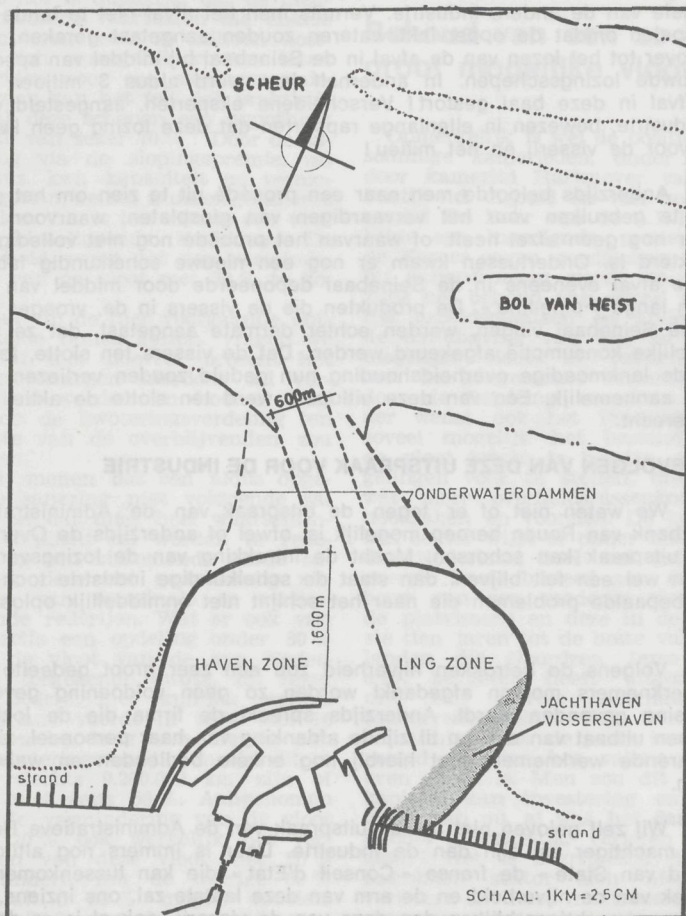
En straks gaan we allemaal eens samen het voorbije jaar vieren, de gebeurtenissen die voorbij zijn en deze die nog komen moeten. Met ons allen gaan we nieuwjaar vieren, met de feestneus op de voetzoekers en al de fleurige lichtjes. Zet de muziekdoo's maar wat luider, Marceline, kom we gaan eens dansen, hop met de beentjes. En dat we toffe jongens zijn, dat willen we weten.....

We hebben even door het raam gekeken. Er hangt een waterige zonnetje in de West. Het trekt regen. We hebben de stoors neergelaten en onze voordeur op slot gedaan en we zijn te kooi gegaan, niet nadat we de plantjes op de vensterbank water hebben gegeven. Nog even hebben we gelezen over onze existentialistische zenith.

Toch een gelukkig nieuwjaar allemaal. 't Zal zeker beter zijn, bin-nenkort. Dat wel.

ZEEBRUGGE MOGELIJKE PROOI VAN INDUSTRIËLE EN ENERGETISCHE ONTWIKKELELING ?

EN DE VISSERIJ ?

Staatssecretaris voor Streekeko-nomie Luc Dhoore heeft een tien-jarenplan voor de industriële ont-wikkeling van het kustgebied en de daarmee gepaard gaande energie-productie onlangs aan de pers voor-gesteld. Het gaat om een formidabel opzet dat 122 tot 125 miljard frank zou kunnen gaan kosten en dat het resultaat is van een studie die in overheidsopdracht werd gemaakt door het studiesyndikaat Symarin-fra (1), nadat reeds in het voorjaar van 1974 een eerste studie in die aard — maar toen verricht op eigen initiatief van de studiegroep in sa-menwerking met Symarindus (2) — aan Streekeconomie was voor-gelegd.

INDUSTRIE EN ENERGIE

Zowel voor de industrialisatie als voor de energieproductie kun-nen de zee en de Belgische kust een belangrijke rol spelen. Daar-om werd door Symarinfra een in-dustrieel kompleks uitgedacht waar de energieproductie centraal zou staan. Daarrond worden een aan-tal nevenbedrijven ingeplant die naast energie- ook watergebonden zijn en die tevens de neveneffekten van de energieproductie nuttig ge-bruiken.

Svmarinfra meent dat voor steen-kool en aardolie de invoer en de behandeling een nieuwe proble-men zullen doen rijzen, maar het aardgas zal niet meer alleen via de bestaande pijpleidingen kunnen worden ingevoerd, zodat men is aangewezen op de uitbouw van een L.N.G.-terminal. (Liquidate Natural Gaz) met een jaarcapaciteit van 12 miljard Nm³ en met voor-

zeningen voor latere uitbreiding. Tenslotte houdt de Studie rekening met een eventuele inplanting in de maritieme gebieden van kerncentra-les met een vermogen van 4.000 tot 6.000 MWe, met uitbreidingsmo-gelijkheden.

De L.N.G.-terminal omvat de bouw van een aanlegplaats voor me-taantankers met een diepgang van 14 m., de ruimte nodig voor de uit-bouw van een terminal met 300.000 tot 500.000 m³ L.N.G. opslag en de nodige hervergassingsinstallaties.

Symarinfra is van oordeel dat voor de kerncentrales een eiland van 8 tot 10 km van de kustlijn de beste oplossing is en dat voor de inplanting van de L.N.G.-terminal de voorhaven van Zeebrugge het meest geschikt is (ook met het oog op de veiligheid), omdat daar bo-vendien een industrieterrein be-schikbaar is voor de andere indu-striële activiteiten en ruimte waar de opslag van steenkool en petro-leum kan voorzien worden.

DE ZEEWAARTSE

UITBOUW VAN DE HAVEN VAN ZEEBRUGGE

De buitenhaven voor Zeebrugge werd ontwikkeld op basis van een aantal beschouwingen die rekening houden met het dynamisch even-wicht van de zeebodem in de nabijheid van het Schelde-estuarium, nautische factoren en zeestromin-gen. Maar er blijven nog verschei-dene aspecten te onderzoeken: de maximale uitbouw in zeewaartse

(Vervolg bladzijde 50)